

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

362

Szerző: .....

Hely

Cím: *Központi szegény-nyilvántartó nélkül nem lehet megoldani a jótékony támogatás problémáját*

Idő

"1925"

Forrás: *Világ*

Személy

3m 1925. 7. 24

Helyszám

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Székesfővárosi házinyomda 1923

Központi szegény-nyilvántartó nélkül nem lehet megoldani a jótékony támogatás problémáját

(A Világ tudósítójától.) Évtizedek óta problémája a magyar szegényügynek, miként lehetne a különböző jótékonyági intézmények munkáját központosítani, hogy csupán a valóban arra érdemesek nyeljenek támogatást. A nyomornak is vannak ugyanis szélhámosai. Furfangos emberek, akik visszaélnék a jótékony emberek jóhiszeműségével és nagyobbarányú anyagi segítséget véve föl, elütik a valóban arra érdemeseket a jótékony támogatásoktól. Megtörténik ugyanis, hogy *egyesek hat-hét jótékonyági intézménytől is vesznek föl pénzt*, aszerint, amint meg tudják magukat szerzezní az irgalomkeltés megtévesztő munkájával.

Megkérdeztük tapasztalatairól a magyar jótékonyági ügy egyik régi munkását, Nagy Tivadar doktornót, az V. kerületi népház kulturális előadóját, aki nemrég érkezett haza angliai tanulmányútról. Nagy doktorné ezt mondta a Világ munkatársának:

Szegényügyi nyilvántartóra van szükség

— A háború előtti esztendőben már úgy látszott, helyes mederbe terelődik az embervédelem. Lassan-lassan tisztult a káosz, a főváros egyes kerületi előjáróságain megkezdtek a segélykérők neveinek fölvételeét fizetett és önkéntes munkaerők. Rengeteg család nyomára jöttünk ezáltal, de számtalan olyan szerencsétlen család életébe nyertünk beletekintést, akiknek büszkesége nem engedte meg, hogy könyörögni menjenek másokhoz. Voltunk vagy néhányan szociális munkások, akik már akkor is a rendszeres katasztert követeltük és éreztük, hogy addig valódi építőmunkát a szegénygyámolítás körül nem végezhetünk, amíg a felkutatató munkát el nem végezzük és a bajban lévő családokról rendszeres aktákat nem veze-

tünk, amelyek képet adnak az egész család viszonyairól, segélyforrásokról, amelyeket érdekükben felhasználhatunk. Ezzel akadályozhatjuk meg, hogy a *hivatásos koldusok több oldalról nyerjenek érdemtelennül segélyt* s felkutatva azokat, akik elhagyottságukban, bajukban hathatós segélyre szorultak.

— Előttünk azonban még végtelen nagy út áll, ha komolyan segíteni és nem akarunk koldusokat nevelni. Legelőbb is mindannyiunknak súlyosan ránk nehezedőnek kell éreznünk a mindegyikünk által elvégzendő társadalmi munka elvégzését. Egyes egyesületek nagy önfeláldozással iparkodnak segíteni bajba jutott embereken, de hiába szereznek cipőt annak a *gyereknek, akinek gyógyításra volna szüksége, s hiába viszik el nyaralni azt a vérszegény gyereket, akinek egyetlen vágya a tanulás, s hiába segítjük anyagilag azt a családot, amelynek igazi baja az otthon kötelékében meghagyt, nehezen kezelhető, bűnré hajlamos gyerek.*

— A társadalmi és állami, városi intézmények összefoglalására volna szükség, egy bizottságba, amelynek tagjai az egyes intézmények kiküldöttjei, akik *egy központban tartanak számon minden segélyre szoruló családot és ahonnan minden segélykérő és minden segíteni akaró biztos tanácsot, hathatós segélyt és irányítást kaphat.* Efelhalad ma már Budapest szegényügyi gondozása, efelé dolgoznak néhányan az előjáróságokon a Vöröskereszt szociális osztályában, efelé törekszünk sokan, de még nem találtuk meg azt a lelkes, elszánt embert, aki sokunk kívánságát a szenvedő gyöttrődő fővárosi emberek javára való váltáná s felépíténé a belga és angol mintára biztosan itthon is fényesen működő

központi szegényügyi nyilvántartót.

— A segélyezés végtelen sokféleségét amelyet egy központi szerv révén könnyen végezhetne el, semmivel sem illusztrálhatnám jobban, mint szegény özv. Veres Lajosné esetével. Ott lakik a városi bérházak egyikében, a Tisza uccában. Férjét a háborúban veszítette el, öt kiskorú gyermeke van. Ő maga két év előtt súlyos műtét után csak félig gyógyult, csak folyékony táplálékot szabadna magához vennie, de honnan vegyen az asszony tejet, akinek a legidősebb, 18 éves fia epilepsziás, ezért inasszerződését felbontotta a mester s a fiút jóemberek hozták vissza a Duna mellől, mert *bánatában, hogy nem tud keresni, öngyilkos akart lenni.* A súlyosan sujtott családhoz egy védőné utasította az angol gyermekfoglalkoztató népházabeli ifjúsági csoportját. Felkeresték a családot, a súlyos beteg anyával elbeszélgettek, megtudták, hogy ért papucskészítéshez, megkérték, tanítaná meg őket, ők viszont elhelyezték a két arra alkalmas gyereket a műhelybe, ahol tanítói felügyelet alatt vannak s ebédet is kapnak s maguk között elhatározták, hogy a naponta nekik járó ebédadagból elvesznek annyit, hogy az éhező családnak legalább egyszeri főtt ételt biztosítsanak. Hozzáálltak a papucskészítéshez, amelynek árából a család házbéréhez akarnak hozzájárulni.

— A kedves, jó teremfést mindenki szereti, sorsuk olyan szánalomraméltó, hogy senki sem állja meg, hogy ne segítsen nekik, de mégis még mindig nincsen ülökádja, hogy a szegény beteg megfürödhessen, nincsen légpárnája, hogy kisebesedett testével ázon fekhessen s nem is tudja az ilyen sokféle, de mégis apró igényeket más kielégíteni, mint aki a központból, mint *hadvezér küldheti segítségre a különböző csa-*

patokat. Így kínlódnak sokezren, mert rendszertelenül dolgozó, egyes lelkes emberek nem tudnak építő munkát végezni a szegénygondozás terén, csak alamiznaszerű és ötletszerű adakozással a maguk lelki-

ismeretén könnyítenek, *de azoknak, akik valóban rászorulnak, nem adnak hathatós támogatást.* Komoly, lelkes, jószívű emberbarátoknak *tömörülniök kellene* és követelniök, felépíteniök a *központi szegénynyilvántartót*, amelyhez adatait minden egyesület elküldi, amelytől útbaigazítást mindenki kaphat s a melytől minden arra szoruló hathatós segélyt kaphat.